

KIRJALLISUUTTA

Karl Kautsky—Köyhälistön diktatori

Hinta 40c.

Hiljattain on ilmestynyt Suom. Sos. Kust. yhtiön kustannuksella Karl Kautskyn kirja "Köyhälistön diktatuuri". Kirjaa on myös nimitetty "Kirjojen kirjaksi" ja "uskon haudaksi". Nämä nimitykset ovat paikallaan, kun ottaa huomioon sen surkean kuperkeikan, jonka Kautsky tässä kirjassaan tekee entisiin marxilaisiin periaatteisiinsa nähden, samoin kuin senkin, minkälaisen surkean pettymisen muodostaa kirja niille, jotka uskovalisten hartaudella ovat kiintyneet Kautskyn auktoriteettiin. Tähän asti ovat Marxin oppeja väärentäneet eräät marxilaisuuden "uudistajat", revisionistit, nyt helhin on liittynyt Kautskykin. Ja että läten käsitteävät Kautskyn kirjan hänen omat puoluetoverinsakin, tarvitsee vain mainita, että Saksan riippumattomien sosialistien puoluepäivillä Leipzigissä viime joulukuulla puoluesihteri Stöcker "purevalla tavalla ivaili keskustan (kautskyläisten) kannattomuutta, mahdollisten suosionosotusten kaikuessa esitti erivän kannan Kautskyn kirjoituksiin ("köyhälistön diktatuuriin") nähden", kuten puoluekokouksen sanomalehtiselostuksissa lausutaan.

Kirjan, nimestä päättäen, luulisi antavan tarkan ja selvän vastauksen kysymykseen: mikä on köyhälistön diktatuuri samoin kuin selittävä tämän kysymyksen perusteitaan myöten. Mutta sitäpä ei kirja teekään, vaan esittää diktatuuria yleensä asettamalla sen ilman muuta demokratian vastakohtaksi. Jo kirjan ensimmäisellä sivulla arvostellessaan Venäjän molempia sosialistisia suuntia (bolshevikivastaista ja bolshevikista) selittää Kautsky niiden välillä olevan ristiriidan esiintyvän kahden toisilleen vastakkaisen periaatteen menttelytavan "demokratian ja diktatorin välillä." Ja tätä hän samalla sivulla myöhemmin vielä vahvistaa lausumalla: "Diktatuuri ei siedä

vastustavan mielipiteen esilntuomista, vaan pyrkii sen väkivaltaisesti tukahuttamaan. Siten ovat demokratian ja diktatuurin menettelytavat sovittamattomasti vastakkaiset jo ennenkuin keskustelu on alkanutkaan."

Kautsky, asettaessaan demokratian diktatuurin vastakohtaksi, puhuu niistä siten kuin ei luokkayhteiskuntaa olikkaan olemassa ja senkautta "unhottaa" niin demokratian kuin diktatuurinkin todellisen luonteen luokkayhteiskunnassa. Tällä Kautsky sotkee itse asiaa ja aloittaa marxilaisuuden vääristelemisen. Hiukankin marxilaisuuden oppeihin tutustunut tietää sen, että demokratia ja diktatuuri luokkayhteiskunnassa on saman asian eri puolia, nim. siten, että esim. demokratia kapitalistisessa yhteiskunnassa merkitsee demokraattisia oikeuksia vain kapitalistiluokan jäsenille, jotavastoin työväenluokan jäseniä sorretaan kapitalistiluokan diktatuurin kautta. Vai eikö työläisten lakkolaistelujen murskaaminen sotaväen avulla ole sitä? Samoin kuin työläisten puhe-, yhdistymis- ja koontumisvapauden kieltäminen kuin myös työläisten valtiollisten edustajien vainoaminen? Mistään "puhtaasta" demokratiasta, josta Kautsky puhuu, ei voi olla kysymystäkaan kapitalistisessa yhteiskunnassa. Ja samaten on asianlaita työväen luokkavaltiossa, jossa köyhälistön diktatuuri on voimassa. Diktatuurista huolimatta on silloin demokratiset oikeudet — ja suunnattomasti laajemmassa mittakaavassa väestön lukumäärään nähden kuin kapitalistisessa — työväestöllä, joka on hallitsevana luokkana, jotavastoin kapitalistit, vastavallankumoukselliset, joutuvat diktatorin menettelyn alaiseksi. Vasta luokkayhteiskunnan häviämisen jälkeen sosialistisessa yhteiskunnassa voidaan puhua yleisestä demokratiasta. Mutta tästä sosialistisen yhteiskunnan aika-

kaudesta ei voi olla puhe Kautskyn kirjasssa, koskapa hän lähtee siinä arvostelemaan Venäjän asioita nykyisyyden pohjalta, jolloin vielä on luokkayhteiskunta voimassa.

Tämän marxilaisuuden vääristeleminen ohella, sanoutuu Kautsky irti köyhälistön diktatuurin kannattajista, lausumalla kirjansa ensimmäisellä sivulla: "Vaatiessamme mitä suurinta kannanilmaisuvapautta asetumme jo tosin demokraatian pohjalle." Saman käsityksen hän ilmi tuo pitkin matkaa kirjassaan, mutta mielestämme kaikista selvimmän kirjansa lopussa viimeisen edellisessä kappaleessa: "Diktatuuri hallitusmuotona on Venäjällä yhtä käsitettävä kuin muinoin Bakunin anarkismin". Mutta käsittäminen ei merkitse vielä hyväksymistä; meidän täytyy torjua edellinen yhtä jyrkästi kuin jälkimännenkin." Tällä irtisanoutumisellaan Kautsky on luopunut marxilaisuudesta, sillä Marxin käsityksen mukaan hänen oppiansa eräs tärkeimmistä kohdista oli köyhälistön diktatuurikeksinteen keksiminen ja sen hyväksyminen. Marx lausuu, että hänen ansiotaan ei ole luokkataisteluteorian keksiminen, mutta "Utta oli se, että osoitin: 1) että luokkien olemus on kytketty tuotannon kunkinlaisiin, historiallisiin kehitys taisteluihin; 2) että luokkataistelu välttämättömyydellä johtaa proletariaatin diktatuuriin; 3) tämä diktatuuri itse on vain ylimeno luokkien poistamiseen ja luokattomaan yhteiskuntaan."

Että Kautsky on tässä Marxin opin eräissä tärkeimmässä kohdassa asettanut marxilaisuutta vastaan, selviää jo edellisestä. Mutta että hän on myös itsensä aikaisemmin esittämiin marxilaisiin käsitelmiin nähden tehnyt täydellisen kuperkeikan, selviää, kun vertaa seuraavia lainauksia Kautskyn kirjaan "Köyhälistön diktatuuri".

Kautsky kirjoitti v. 1906 eräässä saksalaisessa julkaisussa, jonka nimenä oli "1649—1789—1905", Venäjän vallankumouksesta 1905 m. m. seuraavaa:

"Mitä moni meidän omista miehistämme vuosi sitten vielä tahtoi epäillä, sen nykyään typerinkin oivaltaa: Ve-

näjä on nykyään keskellä vallankumousta, jonka voimaan ja merkitykseen nähden voi asettaa niitten molempien rinnalle, mitkä historiassa tähän saakka ovat olleet suurimmat, nim. Englannin vallankumous v. 1649 ja Ranskan v. 1789.

"Suuren erotuksen entisten vallankumousten välillä löydämme siinä, että nyt proletaristi astuu ensi kertaa mailmanhistoriassa itsenäisenä, voitokkaana johtavana voimana esille. Kommuunin kapinassa Pariisissa nousi vain yhden ainoan kaupungin proletaariati, ja muutamissa viikoissa se kukistettiin. Mutta nyt on edessämme vallankumous, joka u'ottuu Jäämerestä Mustaan mereen, Itämerestä Suureen valtameren ja joka on ollut käynnissä kokonaisen vuoden ajan. Proletariatien voima kuitenkin vain yhä kasvaa ja itsetietoisuus lisääntyy.

"Tosin köyhälistöllä ei vielä ole valta käsissään, ei vielä ole proletariatindiktatuuri, ei siis vallankumous ole sosialistinen, on vain sen alkua. Venäjän köyhälistö katkoo vasta kahleitaan saadakseen kätensä vapaiksi luokkataisteluun kapitalistista tuotantotappaa muuttamaan. Mutta jos se selkää, että köyhälistö saa käsiinsä luokkataisteluun sopivat aseet, on sosialistiselta näkökannalta katsoen ääretöntä edistystä vuosien 1649 ja 1789 vallankumouksiin nähden.

"Ei ole mitään pelkoa siitä, että Venäjän vallankumous päättyy mihinkään sotilasdiktatuuriin tai jonkinlaiseen pyhään alianssiin. Vaan mahdollisesti sen johdosta puhkeaa joukko europalaisia vallankumouksia, jotka euraattavat proletariatidiktatuuriin, köyhälistön valtaan, josta taas vuorostaan tulee sosialistisen yhteiskunnan aattopäivä."

Näin Kautsky v. 1906 kirjotti. Silloin hän hyväksyi diktatuurin, kun Venäjän työväestö siihen pyrki. Nyt kun Venäjän työväenluokka pitää täydellisesti valtiotvaltaa käsissään, Kautsky sen tuomitsee. Ja kun tämän Venäjän mahdavan vallankumouksen tuloksena puhkeaa Kautskyn ennustuksen mukaan vallankumouksia Länsi-Europan maissa, jotka johtavat työväenluokan diktatuuriin, eli "sosialistisen yhteiskunnan aat-

topäivään", niin rientää Kautsky tässä kirjassaan tuomitsemaan sen ja tyrkyttää työväenluokalle oikeistososialistien malliin porvarillista demokraatiata.

Mutta ei vain edellä siteeratussa kirjoituksessa Kautsky ole hyväksynyt työväenluokan diktatuuria. "Tie valtaan" siv. 12 kirjoittaa hän:

"Niin paljo kuin Marx ja Engels puolustivatkin porvarispuolueiden keskinäisten erimielisyyksien käyttämistä työväenluokan tarkoituksien edistämiseksi, niin paljon kuin he vastustivatkin kaikkien porvareiden nimeämistä taantumukseksi massaksi, ovat he kuitenkin luoneet **'työväenluokan diktatuuri'**-käsitteen, jota Engels vielä 1891 vähää ennen kuolemaansa puolusteli ja jonka mukaan **työväenluokan valtiollinen yksinvalta** (tummennus allekirj.) on ainoa muoto, jossa se kykenee käyttämään valtiollista mahtiansa."

Ja tätä diktatuuri-käsitettä vastaan ei Kautsky väitä sanallakaan koko kirjassaan "Tie valtaan". Päinvastoin pitkin matkaa osoittaa hyväksyvänsä tämän käsitteen ja vakuuttamasta päästyäänkin vakuuttaa yhteiskunnallisen vallankumouksen alkavan vasta sitte, kun työväenluokka on valtiollisen vallankumouksen kautta saavuttanut täydellisesti valtiovallan käsiinsä. Ja minä kautta silloin yhteiskunnallinen vallankumous suoritetaan? Työväenluokan diktatuurin kautta, koska se on Engelsin sanojen mukaan "ainoa muoto, jossa se kykenee käyttämään valtiollista mahtiansa." Niinpä "Tie valtaan" siv. 52 ja 53 lausuu Kautsky seuraavaa:

"Me olemme vallankumouksellisia, vaan emme suinkaan ainoastaan samassa merkityksessä kuin höyrykone on vallankumouksellinen. Yhteiskunnallinen vallankumous, johon me pyrimme, toteutuu ainoastaan valtiollisen vallankumouksen kautta, sen kautta, että taisteleva **työväenluokka** vallottaa valtio allan".... "Me tiedämme, ettei porvariston ja työväenluokan välinen luokkataistelut pääty ennenkuin jälkimäinen on onnistunut saamaan täyden poliittisen vallan, jota se käyttää **socialistisen yhteiskunnan toteuttamiseksi**. Me

tiedämme, että tämä luokkataistelu muuttuu yhä alueeltaan laajemmaksi ja kiihkeämmäksi ja että työväenluokan lukumäärä, siveellinen ja taloudellinen voima yhä enemmän kasvavat, että sen vuoksi sen voitto ja kapitalismin häviö ei voi jäädä toteutumatta; mutta me voimme ainoastaan lausua arveluita, milloin ja kuinka nämä vilmeiset ratkaisevat taistelut tässä **yhteiskunnallisessa sodassa** taistellaan. Tämä kaikki ei ole mitään uutta".... "Koska me emme tiedä mitään yhteiskunnallisen sodan ratkaisutaisteluista, voimme me luonnollisesti yhtä vähän sanoa **ovatko ne verisiä**, (tässä ei ainakaan Kautsky ole varma rauhallisesta demokraatiasta) **käytetäänkö niissä huomattavissa määrin ruumiillista väkivaltaa**, (tummennukset allekirj.) vai suoritetaanko ne yksinomaan käyttämällä taloudellista lainlaadintaa ja siveellistä painostusta."

Edelleen saman kirjan siv. 103 lausuu Kautsky: "Ei kai kukaan ole niin lapsenuskoinen (nykyistä Kautskyä ja oikeistolaisosialisteja lukuunottamatta), että rupeaisi väittämään, että me taistelutta ja huomaamatta siirtyisimme **sotilasvaltiosta ja yksinvallasta kansanvaltaan** (demokratiaan), valloitusluulusta imperialismista vapaiden kansojen liittoon. Tällainen rauhallisen "siirtymisen" usko voi syntyä ainoastaan sellaisena aikana, jolloin uskottiin etä kaikki vastainen kehitys tulisi tapahtumaan yksinomaan taloudellisella pohjalla, ilman että tarvittaisiin mitään muutoksia **valtiollisissa voimasuhteissa tai valtiolaitoksissa**. Mutta niinpian kuin kävi selväksi, että tuollaiset muutokset ovat työväenluokan kannalta välttämättömän tarpeellisia, jotta se voisi taloudellisesti kohota, silloin kävi myöskin selväksi valtiollisten taisteluiden, voimasuhteiden siirtymisen ja **ku-mousten välttämättömyys**.

"Näissä taisteluissa täytyy työväenluokan valtavasti kasvaa, se ei voi näissä taisteluissa voittaa, ei saavuttaa ylläesitettyjä päämääriä, kansanvaltaa ja militarismin kukistamista, **pääsemättä itse hallitsevaan asemaan valtiossa**." (tummennukset allekirj.)

Ja edellämainitun kirjansa lopussa, siv. 1267 lausuu Kautsky:

“Mitä järkkymättömämpi, johdonmukaisempi, leppymättömämpi sosialidemokratia on, sitä pikemmin se pääsee **vastustajiensa herraksi**. Olisi sosialidemokratialta poliittisen itsemurhan vaatimista, jos sitä juuri nyt vaadittaisiin ottamaan osaa “kokoomus”-politiikkaan, jolloin lauseparsi “taantumuksellaisesta maasta” toteutuisi. Olisi sosialidemokratialta siveellisen itsemurhan vaatimista, jos tahdotaan, että sen pitäisi “kokoomus” politiikan kautta liittyä porvarillisiin puolueisiin, juuri nyt, kun ne kaikkensa kaupan asettaessaan ovat pahimmin itsensä ryvettäneet: sen pitäisi muka liittyä näihin juuri tuon prostitutionin, kaikkensa kauppaamisen edistämiseksi.

“Huolissaan olevat ystävät pelkäävät sosialidemokratian ennakkoajan vallankumouksen kautta joutuvan valtiomahdin haltijaksi. Mutta jos me koskaan ennenaikaisesti saavutamme valtiomahdin, niin tapahtuu se, jos saamme sen näennäisesti **ennen** vallankumousta, se on ennenkuin työväenluokka on saavuttanut **todellisen poliittisen mahdin**. Ennenkuin tämä on onnistuttu saavuttamaan voi työväenluokka päästä osakkaaksi valtiovaltaan ainoastaan sen kautta, että se **myö poliittisen voimansa jollekin porvarilliselle hallitukselle**. **Työväenluokka** luokkana ei voi siltä koskaan mitään voittoa, paraimmassa tapauksessa ainoastaan ne **parlamentarikot**, jotka tuon myöntikaupan päättävät”.

Nämä otteet osoittavat kumoamattoman selvästi, että Kautskyn kanta vuosina 1906—9, jolloin julkaistiin kirjat, joista edellämainitut otteet on otettu, oli toinen kuin nyt “Köyhälistön diktatuurissa” esitetyt mielipiteet. Siinä aikana puhui hän vallankumouksellisuudesta, työväenluokan herruudesta vastustajiensa yli, s. o. työväenluokan diktatuurista ja puhui halveksuvasti demokratian tunnustavista pikkuporvarillisista aineksista, kuten “Tie valtaan” sivulla 103—4. Silloin käsitti Kautsky työväenluokkaa odottavan pitkä, ehkä ihmisikää käsittävä levoton vallankumouskausi, jonka kautta menään sosialistiseen yhteiskuntaan, kuten edellämainitun kirjan siv. 128 sano-

taan. Mutta sensijaan nyt uudessa kirjassaan hän hylkää vallankumouksellisen toiminnan, työväenluokan herruuden eli diktatuurin ja asettaa kaiken luottamuksensa demokratiaan ja parlamentarismin, jossa niin porvaristo kuin työväestökin “kansanvaltaisella” tavalla edistävät yhteiskunnallista kehitystä. Ja tätä hän tahtoo juuri nyt, kun vallankumouksellinen tilanne on muodostunut juuri sellaiseksi, jota hän kirjassaan “Tie valtaan” kuvailee. Hänen mielestään ei ole nyt “itsemurhaa”, vaatia sosialistien omaksumaan porvarillisten laitosten tukemiskanta, jonka hän julisti 1909 sosialidemokratian “itsemurhaksi”. Ja sensijaan, kun hän kirjassaan “Tie valtaan” tuomitsee kaiken “kokoomuksen” ja julistaa työväen yksinomaan hallituksen kautta päästävän yhteiskunnalliseen vallankumoukseen ja sen kautta sosialismin, selittää Kautsky kirjassaan “köyhälistön diktatuuri” siv. 15 m. m. tällä tavoin: “Ainoastaan harvoin on yhdellä luokalla niin paljon voimaa, että se yksin voi hallita valtiota. Jos joku luokka asettuu peräsimeen eikä pysty omin voimin siinä pysymään, niin etsii se silloin liittolaisen.”

Mutta Kautsky ei ainoastaan tee tällaista kuperkeikkaa mielipiteissään, vaan alentuu väärentämään Marxin lausuntojen sisältöäkin diktatuurista. Niinpä siteeraa Kautsky Marxin seuraavan lausunnon:

“Kapitalistisen ja kommunistisen yhteiskunnan välillä on aikakausi, jolloin edellisestä siirtytään vallankumouksellista tietä jälkimäiseen. Sitä vastaa myös poliittinen ylimenokausi, jonka **valtiomuoto** ei saata olla mikään muu kuin **köyhälistön vallankumouksellinen diktatuuri**.” (siv. 19 ja 20.)

Tämän johdosta lausuu Kautsky: “Hän (Marx) ei puhunut tässä **hallitusmuodosta** vaan **tilanteesta**, jonka täytyisi välttämättä syntyä kaikkialla, missä köyhälistö on valloittanut valtiollisen vallan. Se seikka, ettei hän tässä tarkoittanut mitään hallitusmuotoa, käy selville jo siitä, että hän oli sitä mieltä, että ylimeno voisi Englannissa ja Amerikassa käydä rauhallisesti, siis kansanvaltaista tietä.” (Siv. 20.)

Tässä ei Kautsky tydy ainoastaan vääristelemiseen, vaan suorastaan väärentämään Marxin lausuntoa, sillä eihän siinä puhuta hallitusmuodosta, vaan **valtiomuodosta**, joka on tykkäänsä toista. Luulisihan Kautskyn tietävän, että hallitusmuotoja on kapitalistisen valtion aikana useammanlaisia, esim. monarkia ja tasavalta, jotka siltä ovat samaa valtiomuotoa, kapitalistiluokan diktatuuria. Samoin kun työväenluokka valtiollisen vallankumouksen kautta saa valtiovallan käsiinsä, muodostaa se oman valtiomuotonsa, köyhälistön luokkavallan, joka on köyhälistön diktatuuri. Se, että tapahtuuko siirto rauhallisesti tai väkivaltaisesti, ei muuta asiaa lainkaan, riippuuban se siitä, alistuuko kapitalistiluokka uuteen valtiojärjestykseen rauhallisesti vai ryhtyykö se väkivaltaisesti sitä vastustamaan. Edellisessä tapauksessa on köyhälistön diktatuuri rauhallista, jälkimmäisessä tapauksessa väkivaltaista. Mutta molemmissa tapauksissa se on **kansanvaltaista** sikäli kuin luokkavallion aikana voi olla puhe kansanvallasta, s. o. vallassa-olevan luokan jäsenet saavat suuremmat kansanvaltaiset (demokratiset) oikeudet kuin vallasta suistetun luokan jäsenet. Ja että Marx juuri tässä merkityksessä puhuu valtiomuodosta, joka "ei saata olla mikään muu kuin köyhälistön vallankumouksellinen diktatuuri", käy kumoamattomasti selville hänen kirjastaan "Ranskan kansalaissota", jossa hän m. m. sanoo:

"Pariisi, vanhan hallitusvallan pääpaikka ja samalla myöskin ranskalaisen työväenluokan yhteiskunnallinen varustus, oli noussut aselsiin vastustamaan Thiersin ja "maaseutulaisten" (porvariston) yritystä palauttaa ja vakiinnuttaa entiselleen sitä vanhaa hallitusvaltaa, jonka keisarikunta oli heille perinnöksi jättänyt. Pariisi voi asettua vastarintaan vain sen takia, että se oli piirityksiltä seurauksena vapautunut armeijasta ja asettanut sen tilalle kansalliskaartin, jonka suurin osa muodostui työmiehistä. Kommunin ensimmäinen toimenpide oli siis väkinaisen armeijan hävittäminen ja kansan asestuksen sen tilalle saattaminen.*")

"Kommunin muodostivat kunnallineuvostojen jäsenet, jotka valittiin yleisen äänioikeuden perusteella eri kaupungin osista lyhyiksi toimikausiksi. Nämä olivat valitsijoilleen täydellisesti vastuussa ja toimestaan pois kutsuttavissa. Suurin osa sen jäsenistöä oli luonnollisesti työläisiä tai työväenluokan edustajiksi tunnustettuja henkilöitä. Kommunin oli oltava toimiva, eikä mikään parlamenttarinen (neuvotteleva) eduskunta, samalla kertaa toimeenpaneva ja lakialaativa.*") Sen sijaan, että poliisilaitos olisi edelleenkin ollut keskushallituksen palvelija, poistettiin siltä heti poliittinen merkitys ja muodostettiin se Kommunille vastuunalaiseksi ja milloin tahansa toimestaan erotettavissa olevaksi palveluskunnaksi. Samoin oli hallintolaitoksen kaikkien muitten eri haarojen virkailijat. Kommunin jäsenistä aina yleisten laitosten palvelijoihin asti oli työ suoritettava työmiesten palkalla. Erikoisedut ja valtion korkeitten ylhäisyyskien eläkkeiden ja palkkioiden säästäminen katsottiin näitten ylhäisyyskien itsensä keralta. Yleiset toimet ja virat lakkasivat olemasta keskushallituksen kätyrien yksityistä omaisuutta. Kommunin käsiin ei joutunut ainoastaan kunnallinen hallitus, vaan koko se aloteoikeus, jota valtio oli tähän asti käyttänyt.

"Päästyään kerran vapaaksi vanhan hallituksen väkivallan voimista, armeijasta ja poliisilaitoksesta, kiiruhti Kommuni särkeämään myöskin sen henkiset sortokeinot, "pappisvallan", erottamalla kirkon valtiosta ja ottamalla kirkon omaisuuden valtiolle. Pappi lähetettiin jälleen takaisin yksityiselämän piiriin, eläkkeeseen siellä uskoavaisen antamalla almuilla, kuten edeltäjänsäkin apostolittin. Kaikki opetuslaitokset avattiin kansalle maksuttomasti käytettäväksi ja puhdistettiin ne samalla kirkon ja valtion vaikutuksesta. Siten ei saatettu ainoastaan koululaitosta kaikkien käytettäväksi, mutta itse tiedekin vapautettiin niistä kableista, johon luokkaennakkoluulo ja hallitusvalta oli ne kytenyt.

"Oikeusvirkillijoilta oli riisuttava pois se valeitsenäisyyden naamio, joka

*) Tummennukset allekirj.

*) Tummennukset allekirj.

oli vain ollut verhoamassa heidän nöyrää alistumissuhdettaan kaikkiiin niihin toinen toistaan seuraaviin hallituksiin, joille he kulloinkin olivat antaneet uskollisuusvalansa — ja taas rikkoneet ne. Kuten muutkin palvelijat olivat oikeusvirkaillijat ja tuomarit virkaansa valittavia, vastuunalaisia ja virastaan erotettavissa olevia.

“Pariisin Kommuunin oli, tietenkin, oltava mallina kaikille Ranskan suurille teollisuuskeskuksille. Kun Kommuunin hallitus oli kerran perustettu Pariisissa ja muissa pienemmissä keskuksissa, oli vanhan keskitetyn hallituksen annettava tilaa maankunnissakin tuottajain itsehallinnolle. Sitä kansallisen järjestön ylimalkaisesta suunnitelmasta, jota Kommuunilla ei ollut aikaa kehittää, käy selvästi ilmi, että Kommuuni tulisi olemaan pienimminkin maalaiskylän valtiollinen muoto ja että maaseutualueella korvataan väkivaltainen armeija kansan miliisillä, jolla tuli olla mahdollisimman lyhyt palvelusaika. Jokaisen piirin maalaiskuntien yhteisiä asioita hoiti piirin keskuskaupungissa edustajalaitos ja näiden piiriedustuslaitosten tuli lähettää edustajansa koko maan edustuslaitokseen Pariisiin.*)Jokainen edustaja tuli olla milloin tahansa toimestaan erotettavissa ja valitsijainsa evätyksillä sidottuna. Niitä harvoja, mutta tärkeitä tehtäviä, jotka vielä jäivät keskushallinnolle ei tultaisi poistamaan, kuten on tarkotuksellisesti väärin selitetty, vaan jäisivät ne Kommuunin jäsenten, siis tiukasti vastuunalaisen toimitsijain suoritettaviksi.... Samalla kun vanhan hallituksen pelkästään sortavat keinot tuli poistaa, tuli sen lailliset toimet riistää pois itse yhteiskunnan yläpuolelle asettuneilta vallanastajilta ja palauttaa ne yhteiskunnalle vastuunalaisen toimitsijain käsiin. Sensijaan, että kerran kolmessa tai kuudessa vuodessa päätettiin kuka valtaloukan jäsenistä tuli edustamaan kansaa parlamentissa, oli yleinen äänioikeus Kommuunin järjestelmässä palveleva kansaa samalla tavalla kuin yksilöllinen valintavalta palveleva jokaista työnantajaa hänen etsiessään liikkeeseensä työläisiä ja johtajia.”

Ja tästä Kommuunin järjestelmästä lausuu Marx edelleen: “Se oli oleellisesti työväenluokan hallitus, tuottavan luokan anastavaa luokkaa vastaan käymän taistelun tuote, viimeinen havaittu valtiollinen muoto työväen taloudellisen vapauttamisen suorittamiseksi....” “Ilman tätä viimeistä ehtoa olisi Kommuuni ollut mahdottomuus, barhakuva vain.”

Ilmaisevatko nämä lainaukset samaa, jota Kautsky kirjassaan selittää Marxin lausunnoillaan tarkoittaneen? Ei, vaan päinvastoin näissä launnoissaan Marx toteaa Pariisin Kommuunin muodostaneen uuden valtiomuodon, jolle oli “vanhan keskitetyn (porvariston) hallituksen annettava tilaa”. Sen ensimmäisenä tehtävänä oli vanhan armeijan hajottaminen ja uuden luomien tarkoituksella taistella vanhaa järjestelmää vastaan. Toisena tehtävänä oli kaiken vanhan järjestelmän tuhoaminen ja uuden luomien sen tilalle aina poliisilaitoksesta parlamenttiin saakka. “Mutta”, sanoo Kautsky, “se ei ollut samalla kansanvallan lakkauttamista, vaan perustui mitä laajimmalle ulottuvaan yleisen äänioikeuden pohjalla olevaan käyttöön. Hallitusvalta oli saatettava yleisen äänioikeuden alaiseksi.” (Siv.20). Ja samalla sivulla vähän myöhemmin: “Yhä jälleen puhuu Marx tässä koko kansan yleisestä äänioikeudesta, ei erikoisen etuoikeutetun luokan vaalioikeudesta. Köyhälistön diktatuuri oli hänen (Marxin) mielestään tilanne, joka köyhälistön vallitessa välttämättömästi syntyy puhtaasta kansanvallasta.”

Kun ka prusteellisesti tässä Kautsky vääristelee ja väärentää Marxin mielipiteitä käy ilmi seuraavasta:

Kun Kommuunin yleiset vaalit määvat porvarilliset ainekset paenneet Verrettiin Pariisissa maaliskuulla 1871, olisalleen, jäaden vain rippeitä Pariisiin. Näin ollen Kommuunin yleiset vaalit asiallisesti koskivat vain työläisiä ja Kommuunia kannattavia henkilöitä. Yleisen sekaannuksen aikana (tämä “puhdas kansanvaltainen” Kommuuni näet samana aikaan suoritti aseellista taistelua Versaillesn paennutta porvaristoa vastaan) ja kunnollisen järjestyksen puuttuen vuoksi, joutui Kommuunin hallintoon

*) Tummennukset allekirj.

joukko Kommunin vastustajia, mutta jotka myöhemmin karisivat sieltä pois (Katso Pariisin Kommunin historiaa). Mutta tätäkin yleistä äänioikeutta vastaan teki Marx huomautuksensa kirjassaan "Ranskan kansalaissota seuraavasti:

"Vastahakoisuudessaan jatkaamaan kansalaissotaa, jonka Thiers oli alkanut sillä roivoisella Montmartren yrityksellään, teki keskuskomitea itselleen tällöin suuren erehdyksen, ettei se heti marssinut Versaillesin, joka oli vielä silloin täydelleen avuton ja siten lopettanut Thiersin ja hänen valtiopäivänsä vehkeilyä. Sen sijaan sallittiin "Järjestyksen puolueen" (porvarien) uudelleen koettua voimiaan vaaliuralla maaliskuun 26 päivänä, Kommunin vaalipäivänä. (tummennus allekirj.) Pariisin määrin virastoissa ne (porvarit) sitten vaihtoivat helliä sovinnon sanoja liian jalojen voittajiensa kanssa — vanhoen sydämissään vakavia valoja tuhotakseen ne (kommunaardit) sopivan hetken tullessa."

Kuten tästä kiistämättömästi selviää, oli Marxin mielestä erehdys, kun annettiin yleisiin vaaleihin porvarien ottava osaa. Hän ei siis tarkoittanut "yleisellä äänioikeudella" kaikkien äänioikeutta ("puhdasta kansanvaltaa", kuten Kautsky kirjassaan väaristelee), vaan ainoastaan työläisten ja niiden, jotka kannattivat Kommunin, köyhälistön diktaturia, joksika Engels Pariisin Kommunin nimitti. Sen vastustajille olisi pitänyt Marxin mukaan antaa aseellista kuritusta. Tämä on aivan toista kuin mitä Kautsky kirjassaan meille esittää Marxin mielipiteistä ja Pariisin Kommunista. Sensijaan kuin Kautsky kirjassaan esittää: "Hallituksen silmällä pitäminen on parlamentin tärkein tehtävä, silnä suhteessa ei sitä voi korvata mikään muu laitos" (Siv. 13, tummennus allekirj.), tarkoittaen tällä, että köyhälistön valtaan päästyäänkin pitäisi pitää parlamenttia pystyssä, selittää Marx Pariisin Kommunin hävittäneen parlamenttarismin ja sijalle luoneen uuden valtiomuodon köyhälistön hallituksineen.

Tällaiseen marxilaisuuden väärentämiseen joutuu Kautsky halutessaan

käyttää Marxin mielipiteitä kilpenään, ryhtyessään kurittamaan Venäjän bolshevikeja. Kautskyn mukaan bolshevikit ovat tehneet kaksi päärikosta: 1) panneet diktatuurin käytäntöön ja 2) muodostaneet taistelujärjestöistään (neuvostoista) valtiojärjestöt (neuvostovalan). Kautskyn mielestä ei olisi pitänyt bolshevikien panna käytäntöön diktatuuriaan valtiollisen valtaamisensa jälkeen, vaan vallankumouksen tapahduttua antaa kaikille yleinen äänioikeus, puhe-, kokoontumis-, yhdistymisvapaus ja muut demokraattiset oikeudet. Näin olisi pitänyt tehdä niin vastavallankumoukselliselle porvaristolle, joka kornilovien y. m. johdolla taisteli bolshevikien vallankumousta vastaan, samaten kun näihin vastavallankumouksellisiin yhtyneille menshevikeille ja sosialivallankumouksellisten oikeistolle. Kautsky syyttää, että bolshevikit eivät ole antaneet toisin ajatteleville sosialisteillekaan edes puheoikeutta. Tällaisen väitteen kumoavat jo Venäjällä käyneet porvarilliset sanomalehtimiehetkin (katso Arthur Ransomen kirjaa "Neuvosto-Venäjä 1919"). Hekin selittävät, että kylä bolshevikien vastustajat saavat suutansa soittaa, mutta eivät saa tapella neuvostovaltaa vastaan. Samoin eivät bolshevikit olisi saaneet neuvostoistaan muodostaa uuden valtiomuodon, köyhälistön diktatuurin perustaa, s. o. neuvostojärjestelmää, vaan olisi pitänyt kutsua perustuslakikokous, säätää parlamentaariseen tapaan perustuslaki ja ryhtyä sitte "puhtaan kansanvallan" vallitessa sen mukaan hallitsemaan. Kautsky ei ota huomataksiaan, että tässä ovat Venäjän bolshevikit melkein kirjaimellisesti noudattaneet Pariisin Kommunin ja Marxin antamia opetuksia, muodostaessaan Kommunin tapaan kyläkuntaneuvostot, piiri-neuvostot j.n.e., kuten Marx sanoo Pariisin Kommunillakin olleen tarkoituksen, vaikka se ei sitä ehtinyt käytäntöön sovitaa kukistumisensa vuoksi. Kautsky tuomitessaan neuvostojärjestelmän valtiomuotona, vaikka hän hyväksyy neuvostot työläisten taistelujärjestöinä, joutuu varsinkin koomilliseen asemaan. Hänen mielestään kyllä työläiset voivat taistella, mutta ei voittaa. Ja kun työ-

läiset voittavat ja panevat käytäntöön neuvostojärjestelmänsä, diktatuurinsa, niin huutaa Kautsky kilpaa porvarien kanssa: se on demokratian murhaamista! Ikäänkuin ei Venäjän neuvostojärjestelmän vallitessa olisi suunnattomasti paljon laajempi demokratia käytännössä kuin kaikista kansanvaltaisimmassa porvarillisessa tasavallassa! Mutta Kautskyn mielestä ei ole sellainen demokratia, joka kohdistuu työtätekeviin, mitään demokratiaa, vaan vasta sellainen demokratia, joka kohdistuu porvaristoon, on oikeata "puhdasta demokratiaa". Tällainen on suoranaisesti marxilaisen sosialismin pettämistä ja vastavallankumouksellisen porvariston asian ajamista. Tämä käy sitäkin julkeammaksi, kun Kautsky kirjasessaan sanoo tuomionsa perustuvan Marxin oppeihin, jopa kieltää bolshevikeilta oikeuden vedota Marxiin diktatuurinsa puolustamisessa. Olisikohan bolshevikeilla oikeus vedota Kautskyn lausuntoon työväenluokan diktatuurista, jonka hän kirjoitti v. 1906 ja josta osa on lainattu tämänkin kirjoituksen alkupuolelle? Tai olisiko heillä oikeutta vedota mensheviki Plehanoviin, joka pari vuosikymmentä sitte, vielä silloin marxilaisena teoreetikkona, kirjoitti Venäjän sos. dem. työväenpuoleen ohjelmaesitystä puolustaessaan m. m. seuraavasti:

"Tarvitseeko selittää, minkätähden on ohjelmaehdotuksessamme proletariaatin yhteiskunnallisesta vallankumouksesta puhuttaessa otettava huomioon myös yhteiskunnallisen tuotantotavan järjestäminen, eikä vain "ryöstäjäitä ryöstäminen"? Jos kerran porvarillisen yhteiskunnan olennaisimpana tunnusmerkkinä on kapitalistisiin **tuotantosuhteisiin** perustuva **tavaratuotanto**, niin tulee sosialistisen vallankumouksen, tehdessään lopun porvarillisesta yhteiskunnasta, samalla välttämättömästi poistaa myös nuo tuotantosuhteet **nyk. tavaratuotanto**, joka synnyttää anarkiaa kansantaloudessa". "Mutta yhteiskunnallinen vallankumous voidaan panna toimeen vasta sitten, kun toteutetaan proletariaatin valtiollinen diktatuuri". "Proletariaatin valtiollinen diktatuuri taas merkitsee sitä, että

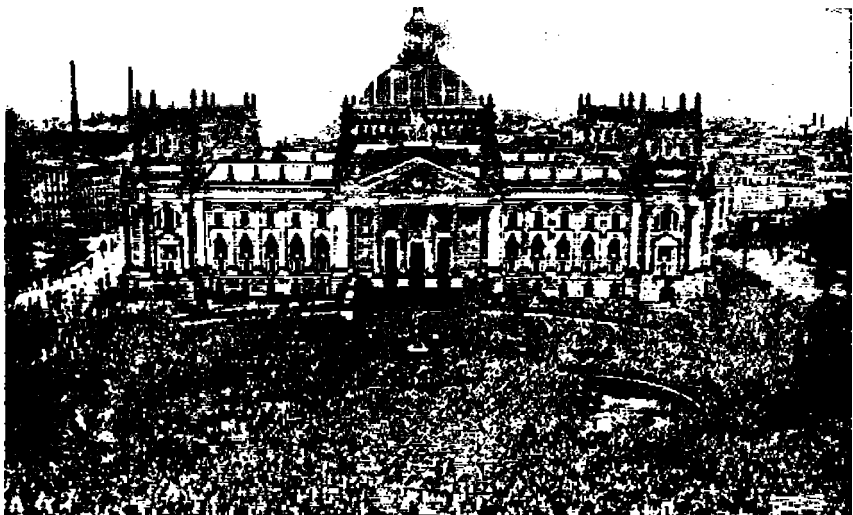
proletariaatti anastaa käsiinsä sellaisen poliittisen vallan, jonka avulla se mahdollistaan voi tukahuttaa riistäjien kaikki vastustusyritykset.... Väitetään kyllä, että kehittyneissä kapitalistisissa maissa vähitellen pääsee valtaan **kansanvaltainen hallitusjärjestelmä**, mutta tästä ei ole paljoakaan apua. Sellainen hallitusjärjestelmä ei näet vielä poista **yhteiskuntaluokkia** eikä siis myöskään lopeta luokkataistelua, jonka vuoksi sorretun luokan on **välttämättömästi hankittava itselleen valtiollinen yliherruus voidakseen poistaa sortonsa yhteiskunnallisen syyn....** Työväen valtiollisen kasvatuksen ohjelmassa täytyy siis huomauttaa siitä, että työväen on juurrutettava mieliinsä luokkansa tulevan herruuden aate, toteuttakoonpa sen sitten historia **väkivaltaisesti tai rauhallista tietä**".

Tässäkin kirjoituksessa terotetaan, aivan samoin kuin Marx ja Engels (sekä Kautskynkin edesmenneinä vuosina), työväenluokan mieliin sitä, että ensin on työväestön valloitettava valtiollinen valta käsiinsä, muodostettava työväenluokan valtio, joka ei voi olla mikään muu kuin työväenluokan diktatuuri (samaten kuin kapitalistisena aikana ei voi olla muu kuin kapitalistiluokan diktatuuri), jonka kautta toteutetaan tuotanto- y. m. välineiden yhteiskunnallistuttaminen. Diktatuuri tällöin on välttämätön senvuoksi, että voidaan "pakkoluovuttaa pakkoluovuttajat" ja tukahuttaa riistäjien vastustus, jota he luonnollisesti tulevat tekemään yksityisten rikkauksien yhteiskunnallistuttamisen aikana. Vasta sitte, kun yksityinen omistus on poistettu, toteutettu kapitalistit yhteiskunnalle hyödylliseen työhön ja hävitetty kaikki luokkayhteiskunnan juuret, häviää, eli kuten Engels sanoo, kuolee itsestään luokkavaltio, kun on jo muodostunut uusi yhteiskuntajärjestelmä, jossa kaikki ovat taloudellisesti samanarvoisia. Silloin vasta toteutuu todellinen demokratia, kansanvalta, mutta ei ennen. Demokratia on siten vain seuraus sosialismin toteuttamisesta, eikä kuten Kautsky kirjassaan selittää demokratian toteuttamisen olevan työväenluokan päätarkoituksen, jonka rinnalla sosialismi on aivan

toisarvoinen. (Köyhällistön diktatuuri s. 4). Ja kun Venäjän työväenluokka juuri tämän marxilaisen teorian mukaisesti nyt käytännössä toimii ja loistavin ottein pyrkii toteuttamaan sosialismia, astuu vanha marxilainen Kautsky poikkitelein tielle ja leimaa sen samantyyppiseksi Bakunin'in anarkismin kanssa, jota muka todellisten marxilaitten on vastustettava yhtä tarmokkaasti kuin anarkismiakin.

Syyttä ei ole Lenin leimannut Kautskyn kirjaa "Köyhällistön diktatuuri" vastavallankumoukselliseksi ja Kautskyä marxilaisen sosialismin luopioksi. Samaa tulokseen tulee jokainen vilpitön ja luokkatietoinen marxilaisuuden tut-

kija lukiessaan mainittua Kautskyn kirjaa ja verratessaan sitä Kautskyn edellisiin kirjoihin, sekä marxilaisuutta oikealla tavalla selosteleviin teoksiin. Ikävä kyllä, tämän kirjoituksen tila ei salli lähemmin selostaa kyseessä olevan kirjan sisältöä, varsinkin Venäjän neuvostojärjestelmää koskevaa puolta. Mutta sen korvaa monin kerroin pikokko'n ilmestynvä N. Lenin'in kirja "Köyhällistön vallankumous ja luopio Kautsky", jossa Lenin perinpohjin arvostelee Kautskyn kirjan. Leninin kirjasta jo viime kesäkuun Säkenissä julkaistiin yksi luku, joka osaltaan jo osoittaa sitä terävyyttä ja laajaa marxilaisuuden tuntemusta, jolla Lenin'in kirja on kirjoitettu. — W. B.

Saksan parlamenttitalon edustalle kokoontui väkisi protestoraamaan viime tammikuulla. Nosken "valkoiset" ampuivat väkijoukkoon, jolloin useita kymmeniä sai surmansa ja satoja haavoittui.